

Nguyễn Minh Trân

Mỹ cầu kè

Ông Linh từ phòng khách tiến thẳng vào bếp khi buổi tường thuật bóng đá vẫn còn tiếp diễn. Nồi nước súp đang sôi và bốc mùi thơm. Ông mở nắp, vặn ga nhỏ lửa rồi bỗng nhiên như chợt nhớ ra điều gì ông đặt nắp nồi xuống bệ quay nhìn về phía tờ lịch treo tường gần đó. Mắt ông dừng lại ở con số đã được khoanh vùng màu đỏ cho dễ nhớ. Ông nghĩ thầm:” may quá! suýt nữa quên, vậy ra trưa nay mình phải đi ăn tân gia”. Ông nhìn vào nồi hầm. Nước lèo đã xuống thấp để lộ hai miếng xương ống nhừ rục. Ông lẩm bẩm: không cần đổ thêm nước nữa cái nước cốt tinh tiết này đủ cho hai người ăn rồi!

Vừa nói ông vừa lấy khăn lau vôi hai cái tô men trắng bóng loáng xếp vào khay nhưng chỉ lau một đôi đũa và một cái thìa. Ông mở tủ lấy gói phở ăn liền xé vôi rồi đặt khoanh phở vào một tô, dùng cái vá múc nước lèo đổ ngập, xông xuôi lấy đĩa đậy lên. Ông tắt bếp tiếp tục múc hai khúc xương ống to bằng nắm tay vào cái tô còn lại, hướng nhìn về phía phòng khách ông kêu to:

- Vui ời tắt máy đi con rồi ra ăn với ba!

Buổi tường thuật bóng đá trên ti vi bỗng nhiên im bật. Một con chó từ phòng khách lao về phía ông cái đuôi ve vẩy đưa mõm hít hít ống quần ông. Nhẹ

nhà đặt cái tô xương xuống nền nhà, ông vuốt ve đầu con chó thềm thì:

- Ăn đi Vui. Gặm xương xong, nước lèo nguội rồi ba đổ ra cho con húp. Ăn cho no đi kéo lại dói, trưa nay ba không về đâu ba đi làm rồi đi ăn tân gia, ở nhà với má ngoan nghe con chiều về ba mua xá xiu cho. Con chó cúi xuống gặm gặm táp táp nhai xương rạo rạo lâu lâu nó lại ngược nhìn ông, đưa lưỡi liếm quanh mép rồi rên ư ử ra chiều sung sướng lắm!

Ngoài phòng khách bỗng ngân lên một điệu nhạc thánh thót rồi chuông đồng hồ thông thả buông những tiếng bòn...bòn.... Con chó ngừng ăn vểnh tai nghe ngóng. Ông Linh hỏi:

- Máy giờ rồi Vui?

Con chó sủa liên mấy tiếng. Ông nghiêm giọng nói như ra lệnh:

- Nói chậm lại coi! Máy giờ?

Con chó hướng nhìn về ông sủa thật chậm đồng dục rõ ràng đúng bảy tiếng: GÂU... GÂU... GÂU... GÂU... GÂU... GÂU... GÂU!

Ông Linh cười lớn giọng thật hả hê:

- Chính xác, bảy giờ rồi!

Ông vừa ăn phở vừa lặng lẽ ngắm con chó yêu. Ông biết mình đang sở hữu một con chó thuộc loại rất quý. Tính cách đặc biệt của Vui lại càng làm cho ông chắc chắn đó là loại cực hiếm. Toàn thân nó màu trắng đầu vàng, ngay giữa lưng có một mảng lông tròn vàng và ở đầu cái xương đuôi lại cũng một khoanh màu vàng nữa giống như hai cái dấu ấn. Nó đích thị thuộc loại “Thần cầu” rồi chẳng sai! Bởi cái tướng “bạch cầu hoàng đầu thân bôi nguyệt”[1] này mà ông đã lắm phen điêu đứng vì nó. Nhiều kẻ lăm le bắt trộm về nhưng chắc nó không chịu ăn, họ đánh đập bắt quy phục ấy vậy mà nó cũng lẩn mò được về với ông. Có lần nó lết được đến nhà thì đuôi quá nằm trước thềm rên rĩ, thương lắm nhưng chẳng biết làm sao vì ông phải đi làm, vợ ông mất gần hai năm rồi, đứa con trai duy nhất đi học ở xa. Lúc đó

ông chỉ biết ôm nó xót xa đến điếng người, chăm sóc thuốc men cả tháng trời nó mới lại sức. Vui của ông khôn lường ai bả được, nó không ăn bất cứ thứ gì ngoài đồ ăn của ông. Nó hay làm trò cho ông vui, biết giơ chân ấn nút tắt mở Ti vi Sony dùm ông. Có hôm xe hư, ông đi bộ khi về gần đến nhà, bất chợt thấy Vui qua đường đón ông, nó đi trên vạch sơn trắng dành cho người đi bộ, ông để ý thấy lần nào qua đường nó cũng đi vào vạch trắng như thế, không bao giờ đi lệch ra ngoài phạm vi đó. Nghe đồn ai có “Thần cầu” trong nhà thì quan trường sẽ nhẹ bước thang mây còn tấn tài tấn lộc nữa. Chắc vậy mới có kẻ cứ gạ gẫm dám trả ông cả lượng vàng để đổi Vui nhưng ông một mực từ chối. Đối với ông, Vui vô cùng quý giá không gì có thể thay thế được. Ngày vợ ông mất bà mang theo cả linh hồn của ngôi nhà này. Thế rồi Vui đến với ông. Nó không phải phương thuốc diệu kỳ làm tan biến bao đau đớn trong những lúc lao lung buồn nản, cũng chẳng là ánh sáng nhiệm màu khiến cho những góc tối tăm lạnh lẽo trong nhà bỗng nhiên lung linh huyền ảo như khi vợ ông còn sống, càng không thể lấp đầy không gian bằng những chuỗi cười giòn giã cùng ánh nhìn âu yếm đắm say. Nó không thể rót vào tai ông những lời thầm thì như khúc nhạc du dương trầm bổng khiến đêm dài thêm thi vị sâu lắng, nhưng sự có mặt của nó chắc chắn làm cho bữa cơm lặng lẽ đặng đặng trở nên dễ nuốt hơn, khoảnh khắc được phần nào đời sống bỗng dưng trông rộng vô vị từ khi vợ ông đột ngột qua đời. Nó không nói được tiếng người, tiếng sủa của nó chỉ là những thanh âm rời rạc đơn điệu, những nốt nhấn vô tình bật lên lơ lửng... Lẽ dĩ nhiên Vui làm sao lấp đầy sự trống vắng mà vợ ông để lại? Thế nhưng bây giờ ông như được an ủi có can đảm chấp nhận là bà đã ra đi, ông sẽ hương khói cho bà sẽ thăm thì với bà mà không cần nghe bà trả lời. Ông có Vui để cùng chia sẻ cho nỗi buồn nỗi nhớ vui đi. Tối nào đến giờ thấp nhang cho bà, lỡ ông có bận hay quên chưa thấp được thế nào nó cũng cắn ống quần kéo cho được ông đến

bàn thờ rồi sửa ầm lên, ông chưa thấp là nó cứ đứng đó sửa đợi đến khi nào nhang cháy đỏ đầu được cắm vào bát hương mới lặng lẽ bước ra chỗ khác. Nghĩ tới đây ông vội vã đứng lên thu dọn mọi thứ trên bàn rồi bước qua phòng bên cạnh, đến bàn thờ bật quét ga thấp nhang nhìn vào ảnh người vợ yêu dấu lâm râm:

- Em ơi! Hôm nay anh đi trưa không về em ở nhà với Vui nhen! Chiều anh về!

Ông Linh cúi xuống hôn nhẹ lên đầu con chó nói nhỏ:

- Ba đi đây! Ở nhà với má nhen chiều ba về!

Ông Linh dắt xe ra khỏi nhà, con chó lẻo đẻo theo sau. Khi ông khoá cổng thì nó lật đật chui qua cái lỗ quán lấy ông không chịu rời. Ông lên xe nổ máy chạy rà rà, con chó sủa mấy tiếng đuổi theo sau. Ông vừa chạy vừa ngoái lại nhìn. Con Vui chạy lót lót, thỉnh thoảng dừng lại đứng thẳng bằng hai chân sau, còn hai chân trước chắp lại vừa như vái vừa như đang vẫy ông! Ông bật cười mắng yêu:

- Biết rồi ba đi làm chứ đi đâu đâu mà vẫy tay bịn rịn vậy! Thôi thôi đừng chạy theo nữa.

Nắng ban mai tinh khôi dịu dịu toả sáng những vòm hoa giấy màu đỏ lan dần qua những bông hoa huỳnh anh nở vàng bên hàng rào của những ngôi nhà. Cứ thế nắng dâng đầy bầu trời tạo nên những khoảng trong lành lung linh con ngõ vắng. Con chó chạy theo xe gần suốt ngõ vẫn chưa quay về.

Khi sắp rẽ qua đường lớn ông cho xe chạy nhanh hơn quay lại nhìn Vui lần cuối. Một niềm hạnh phúc không tên đang lâng lâng trong lòng ông. Vui với bộ lông trắng đã dừng lại nhưng vẫn dõi theo ông. Bóng nó nổi bật bên những bông hoa vàng rực rỡ rồi nhỏ dần mờ dần...

Buổi chiều khi tan sở ông Linh ghé vào một tiệm bán thịt nguội. Thấy ông

là khách quen người bán hàng vốn vãi:

- Có vịt quay theo kiểu Bắc Kinh mới ra lò, ngon lắm, anh thích đùi hay lườn em chặt cho?

Ông lắc đầu, đảo mắt một vòng rồi dừng lại cái xá xíu vàng ươm treo lủng lẳng còn nhiều dầu bóng nhẫy mới nhìn là đã thấy đói bụng rồi. Cái xá xíu trông thật bắt mắt nổi bật giữa đủ thứ loại thịt bày sau tấm kính. Ông chỉ tay vào đó nói:

- Gói cho cái xá xíu này đi!

Nhìn người bán hàng gói cẩn thận cái xá xíu, chợt ông nghĩ đến ánh mắt thèm muốn của Vui khi thấy món quà hấp dẫn này, ông mỉm cười khoái chí trao vội tiền rồi nhảy lên xe rồ máy chạy. Ông phóng xe trên con đường rộng, rồi tăng tốc... cuối cùng xe đã rẽ vào ngõ. Con nắng chiều gay gắt khiến cho những bông hoa Huỳnh anh và hoa giấy đỏ như có lửa, sau cái nón bảo hiểm cái đầu ông nóng hầm hập, mồ hôi bắt đầu chảy xuống thái dương mắt như bị loá lên không nhìn thấy gì rõ cả. May quá nhà ông đây rồi!

Ông vội tắt máy khoá xe dựng bên ngoài, mở cổng bỏ mũ bảo hiểm ra, thở phào một cái rồi đi vào. Mắt ông bỗng dịu lại khi nhìn thấy màu trắng của những bông hoa nhài thấp thoáng trong muôn lá xanh trước hiên nhà!. Mùi hương phả vào mũi khiến ông nhẹ cả người... Những mệt nhọc trong ngày những hồi hả nóng nực lúc tan tầm vụt biến. Ông đi chậm lại, ngây ngất trong mê hồn hương không kịp nhận ra căn nhà hôm nay hình như đang thiếu một thứ gì?. Như thường lệ ông đi vòng ra phía sau trước khi vào nhà bằng cánh cửa thông nơi bếp. Khi thấy khoảng vườn phía sau không có bóng con Vui ông Linh giật mình ngơ ngác nhìn quanh quan sát. Vườn sau ngõ trước đều không có nó. Ông hốt hoảng kêu to:

- Vui ời Vui con ở đâu? Ba về rồi nè! Ra ba cho cái này!

Bốn bên vẫn lặng như tờ. Ông lật đặt tra chìa khoá đẩy cánh cửa bếp ném vội gói đồ trên bàn rồi chạy đi sục sạo mọi ngõ ngách trong nhà. Cũng không có. Ông nghĩ thầm, nó chỉ có thể ở ngoài vườn, hoặc sang nhà hàng xóm chẳng? Không thể! Thường cũng có khi nó không ra đón ông vì ở vườn sau. Nhưng chỉ cần nghe tiếng ông là nó xuất hiện ngay. Nó không đủ kiên nhẫn để làm bộ làm tịch như vậy! Mỗi lần ông về là nó lao ra sữa ầm ỉ đuôi ngoe nguẩy quần quít có đến chục phút mới chịu để ông yên. Đâu đâu trong nhà cũng không có nó vậy nó đi đâu? Ông tìm cái đĩa đặt lên bàn, lôi miếng xá xíu từ trong bọc ra bày lên rồi cất tiếng gọi một lần nữa:

- Vui ời! Ra ăn xá xíu nếu không ba ăn hết ráng chịu!

Vẫn không một tiếng động, tiếng sữa đáp lại. Không chịu đựng thêm được nữa ông lao ra khỏi nhà quên cả khoá cửa, quên luôn đội nón bảo hiểm ông nhảy lên xe rô máy phóng đi. Vừa chạy ông vừa bòn chòn nhìn kỹ hai bên đường. Tới đầu ngõ ông rẽ trái dừng lại hỏi chị bán vé số thuốc lá ven đường:

- Chị ời! chị có thấy con chó trắng có cái đốm tròn vàng trên lưng chạy qua đây không?

Chị ta lắc đầu:

- Chó trắng à? Hình như là không. Tôi cũng thấy mấy con nhưng không có con nào như anh nói cả!

Ông Linh lập tức rẽ sang ngõ khác. Cứ thế ông hỏi dò. Nhìn vẻ bòn chòn hốt hoảng của ông mọi người tùm lại bàn tán chỉ vẽ. Rồi một cậu bé khoảng tám tuổi cố gắng len vào gần ông hỏi:

Bác ời! Có phải con chó đẹp đẹp màu trắng có cái đốm vàng lớn ngay giữa sống lưng không? Hồi sáng con thấy nó chạy theo một con chó cảnh. Con cứ tưởng nó cùng một chủ với con chó cảnh đó chứ! Người dắt chó cảnh hình

như ở trong hẻm bên kia đường kia! Con thấy tất cả đi về phía đó!

Một người trong đám đông chột kêu lên:

-Thôi chết, coi chừng chó ông bị “riềng mẽ” rồi!

Ông ngo ngác hỏi lại: “ sao lại riềng mẽ?

Mọi người cười ồ lên:

- Thì bị bắt trộm rồi làm thịt cho vô nòi chớ sao!

Nghe tới đây ông quay phắt xe 360 độ, đâm ngang qua bên kia đường không cần biết luật lệ giao thông gì ráo. May cho ông không có cảnh sát giao thông ở đó. Ông lái xe đi vào con hẻm theo hướng cậu bé chỉ, ông giảm tốc độ cho xe chạy rà rà hồi hộp quan sát. Đây là hẻm lớn rất sâu. Trống ngực bỗng dưng đập thành thịch. Ông nhìn kỹ từng căn phố cao bốn năm tầng, xây liên kế, tiếng nhạc xập xình từ những tiệm ăn, karaokê, tiệm uốn tóc. Đi được một lúc thì con hẻm bỗng dưng như thắt lại rồi nhỏ dần, hai bên chỉ còn là những quán ăn bình dân xập xệ thế nhưng không khí phát ra từ các quán này lại có vẻ ồn ào náo nhiệt hơn. Những tiếng cười tiếng la tiếng hét: Nào dzô nào! Dzô nữa đi nào!. Trăm phần trăm nha!.....Nhan nhãn những bảng hiệu muôn màu, đủ kích cỡ đua chen nhau nhích lên tụt xuống nhô ra thụt vào... Ông đọc từng bảng một. Quán Ba Xị chuyên phục vụ quý khách món cá lóc hấp, cua rang muối, mực nhồi, mực nướng cùng với các loại đế Gò Dưa, Tắc kè, Hải mã... Quán Tư Băm với rượu tiết dê, tiết canh dê, chả viên nướng xôi, chả gan dê bọc lá lốt... đặc biệt lẩu dê, quán Lai rai chuyên nấu các món lẩu mắm, lẩu lươn, lẩu cá, quán Tí Lắc với các món đặc sản hương đồng gió nội chuột nướng, nem chuột ...

Vừa chạy xe vừa nhìn phút chốc chóng cả mặt hoa mắt miệng khô rốc ông cổ nuốt nước miếng... Bỗng tim ông nhói lên với ý nghĩ thoáng qua hình như mình đang lạc vào “thiên đường” của dân nhậu. Đau lòng khi nghĩ đến Vui ông cố gắng đi tiếp. Lúc gần đến cuối con hẻm sắp rẽ sang ngã khác ông

nhìn thấy một căn nhà gỗ mái thấp lè tè gần chạm cái hàng rào xum xuê đầy lá, lá gì nhỉ...nhìn quen quen..nhưng mà ơ kìa! Ông Linh chớp mắt nhìn kỹ hơn, có con chó cảnh được đặt chễm chệ trên cái ghế đầu. Ông dừng lại xuống xe, rón rén tiến gần lại ngôi nhà lặng lẽ quan sát. Con chó với bộ lông màu trắng suôn sẻ óng mượt mềm như bông đang ngồi hong nắng chắc nó mới tắm xong, loại chó này ông còn lạ gì nó thích sạch. Cái đầu của nó màu hung hai cặp mắt tròn to nhìn quanh ngơ ngác. Cổ nó đeo tràng hạt bằng nhựa trong suốt màu đỏ rượu vang nổi bật giữa đám lông trắng nhìn đến là điệu đà, đom dáng. Hai cái tai dài cũng màu hung, giữa mặt từ trán xuống đến mõm có một đường rẽ màu trắng chia khuôn mặt làm hai phần rõ rệt khiến cho mũi nó thêm thanh tú hai cái tai như hai cánh bướm, đẹp đẽ yếu điệu như một tiểu thư khuê các, chỉ thắc mắc lẽ ra nó phải ngự trên ghế bành nhưng sang trọng chứ không phải ngồi chồm hổm trên ghế đầu bằng gỗ ọp ẹp như thế này. Ông Linh thò đầu qua hàng rào cất giọng gọi: Vui ơi Vui! Ông nghĩ nếu Vui có là nó sẽ chạy ra ngay, nếu không, nghe tiếng ông nó sẽ sủa ầm lên. Không nghe tiếng Vui đáp lại, con chó cảnh thấy ông lại gần gọi to, nó cất tiếng sủa: gâu..gâu..gâu...ông bực mình giờ nắm đầm lên dí dí vào mặt nó! Con chó bị cột xích hầu như dính chặt trên ghế đầu vừa cao vừa chật, khó cử động nhúc nhích cho thoải mái chỉ ngoác mõm sủa. Ông lại gọi : Vui ơi Vui!

Từ trong nhà có tiếng người gọi với ra: Ai đó? Muốn hỏi gì mời quý khách vòng ra phía trước ạ!

Ông Linh tự hỏi:

- Ủa hóa ra đây là phía sau sao?

Ông Linh vội đi vòng ra phía trước nhà. Tấm bảng hiệu treo trước quán ăn lụp xụp nhưng rất đông khách. Một cái tên lạ hoắc đập vào mắt ông. “Cờ

Tây” chuyên phục vụ quý khách đủ mười món. Đặc biệt có món cây tơ lá mơ. Đọc tới đây bỗng ông Linh ú ớ lười lười lại nói không ra lời miệng lắp bắp: Cờ Tây...là..là..cây tơ! Trời đất thôi chết tui rồi! Lá ...lá...mơ, ý trời ơi tên lá quen vậy sao tự nhiên quên bếng, đúng mấy cái lá ở hàng rào phía sau chứ còn gì nữa!...ông cố gượng lại để đọc cho hết những gì đề trên bảng hiệu. “Tại đây thịt cây mười món: ninh, hấp, nhưa mặn, luộc, xào lẫn, xào dôi, chả nạm, thui, giò thủ chó với mộc nhĩ riêng...”đọc tới đây không đủ bình tĩnh nữa ông gào lên :Vui ơi! Ra đi mà! Ba đây!

Có tiếng quát đầy vẻ hăm dọa từ trong quán vọng ra:

- Không ăn thì đi chỗ khác để người ta làm ăn đừng phá đám. Về nhà mà dạy con!

Ông Linh nóng ruột định xông vào quán hỏi cho ra lẽ nhưng nghĩ nếu Vui ở đó nghe tiếng ông, dẫu ra không được nó cũng sẽ tru lên sủa lên. Tâm thần bấn loạn ông nghĩ nếu mình còn ở lại đây chắc thế nào cũng tức điên lên rồi xô xát mà chưa chắc tìm được lại con chó. Nếu nó còn sống thế nào cũng về với ông như mọi lần thôi!

Bản thân ngạc nhiên đến sững sờ ông không thể nán lại thêm giây nào trước cái bảng hiệu “chết tiệt” này nữa có thể ông sẽ bị khủng hoảng phải thoát ra khỏi con hẻm này ngay lập tức. Trên đường về ông lấy lại bình tĩnh phân tích những gì mình vừa chứng kiến.Chưa chắc Vui đã có trong cái quán đó! Nếu có sao nó không ra? Trừ phi...Ông không dám nghĩ tiếp ...Trời đã xé chiều không còn oi nữa vậy mà mồ hôi ông toát ra như tắm. Rồi ông tự an ủi mình, hy vọng Vui vẫn còn, nó thông minh lắm mới mất tích vài tiếng đồng hồ thôi mà! Về đến nhà ông không làm được gì cho nên hôn, cho gạo vào nồi quên vo cứ thế đổ nước bật điện. Rồi ông lại rời khỏi nhà đi tha thân

dọc con ngõ vắng, phóng tầm mắt dõi theo đến ngã tư. Đã sáu giờ chiều. Xe cô bắt đầu thưa thớt dần. Trên hè phố lác đác vài người đi vội vã. Ông sầm mặt lại, cái nhìn trở nên đau đáu khắc khoải hướng về những điểm di động đang chìm dần trong bóng hoàng hôn ở cuối những con đường.. Ông đứng lì cho đến khi thành phố lên đèn. Ông cứ chờ cứ chờ. Ông thương Vui, ông nhớ Vui đến bần rần cả người. Ông ngồi bệt xuống vệ đường úp mặt vào hai bàn tay thỏn thức mặc cho mọi người qua lại nhìn với vẻ ái ngại. Một lúc lâu ông mới gượng đứng dậy dậm chân mấy cái rồi rên lên khe khẽ: Vui ơi là Vui! Con đâu rồi? hổng lẽ con bỏ ba thật sao? Hổng lẽ khôn ba năm đại một giờ, con bị trúng “mỹ cầu kế thật à?” Rồi ông thất thểu quay về nhà.

Vừa bước vào nhà, chán chường ông buông mình xuống ghế sofa ở phòng khách kèm theo tiếng thở dài náo ruột. Các cửa trong nhà đều mở toang như mong ngóng Vui trở về. Nhìn đăm đăm ra phía cửa chính một lúc, mệt mỏi quá hai mí mắt ông nặng trĩu cứ muốn híp lại...

Ông Linh thấy mình ngồi thấp thỏm trên chiếc xe hơi đang cố gắng nhích lên thoát khỏi một vụ kẹt xe trong giờ cao điểm. Thế rồi xe bỗng dung lách mình thoát ra, chạy vù vù qua một con đường khác rộng thênh thang đầy nắng. Qua cửa kính ông chợt nhận ra một điểm trắng đang di chuyển thật thân quen thật yêu dấu. Những đau khổ lo lắng vụt biến mất. Đúng là Vui nhà ông đang tung tăng trên hè phố. Khi chạy tới gần, ông thấy nó hướng về phía xe sửa liên tục hình như nó nhận ra ông, ông mừng quá thò đầu ra cửa kính la ơi ới: Vui ơi! Vui ơi! Ba đây mà! Con Vui cầm đầu cầm cổ chạy theo xe, ông hô to ra hiệu cho tài xế dừng lại nhưng xe vẫn chạy vùn vụt không chịu dừng. Ông vội vã nắm lấy tay cầm cửa xe. Cửa bật mở, ông bị văng ra ngoài một chiếc xe lao qua người ...ông rú lên...

Ông Linh ngồi bật dậy nhìn quanh ngơ ngác một lúc mới hoàn hồn, vội vã rời khỏi ghế sofa. Cửa vẫn mở, Vui vẫn chưa về. Hoá ra ông vừa thiếp đi một lúc. Đó chỉ là giấc mơ. Bước vào bếp xới chén cơm, thái ít xá xíu lúc chiều mua bỏ vào chén vài miếng, còn lại phần nhiều hơn trên đĩa ông đặt xuống đất ngay chỗ khi sáng để tô xương. Nhớ lại những giây phút đầm ấm với Vui lòng ông càng nặng trĩu buồn ray rứt. Ông uể oải cố gắng nhắc đôi đũa lên chưa ăn miếng cơm nào mà cổ họng đã nghẹn ứ. Mỏi ông bặm lại để kìm giữ không bật lên tiếng nấc. Ông buông tay. Tiếng đũa rơi khẽ trên mặt bàn. Tiếng động cuối cùng vang lên trước khi tất cả chìm trong im lặng. Tựa lưng vào ghế ông thất thần nhìn lên trần nhà nơi con thằn lằn thường ngày hay tắc lưỡi bò qua bò lại giờ đây dán mình yên một chỗ không hề nhúc nhích. Nỗi đau không thể tỏ bày cùng ai khiến toàn thân ông cứ cứng đờ ra. Trên bệ bếp góc phải, sát cửa sổ nhìn ra vườn sau, trong cái chậu thủy tinh nhỏ, cặp cá cảnh thôi không lượn lờ mà lặn xuống đáy trầm mặc giữa những viên cuội trắng, hai cái đuôi vàng lấp ló thấp thoáng sau cọng tảo xanh. Những cánh hoa chung giữa bàn lặng lẽ gục xuống âm thầm buông từng cánh rã rời. Vòi nước nơi bồn rửa, van hơi lỏng hiếm khi nào không nhỏ giọt, cứ hay rỉ rả tí tách vậy mà giờ phút này bỗng ngưng khô róc. Không khí ẩm đậm bao trùm vì bếp ga không ánh lửa không mùi thức ăn nóng sốt buổi tối. Mọi vật dường như đầy vẻ trang nghiêm như thể đang cùng ông chia sẻ sự đau đớn mất mát bất ngờ của ngôi nhà. Ngôi chết lặng như vậy không biết bao lâu ông Linh mới bừng tỉnh rùng mình run lên vì lạnh. Ước gì mai Vui sẽ về với ông Ông không rõ cái lạnh mình vừa cảm nhận xuất phát từ đâu? Có thể là hơi giá từ đợt gió mùa đông bắc đang tràn về thành phố đầy nắng ấm này cũng nên. Hy vọng là vậy. Ông mong rằng mình sẽ vượt qua những giây phút buồn tủi khó khăn này. Ông gượng đứng lên miễn cưỡng

đóng cửa lại.

HẾT

Chú thích:

[1] “*Bạch cầu hoàng đầu thân bồi nguyệt*” là loại chó toàn thân màu trắng đầu vàng giữa lưng có dấu ấn như hình mặt trăng tròn.

Nguồn: Tác giả/ Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 4 năm 2009